

Skye Warren

Král

V sázce je víc než kdy jindy...

The King

Copyright © 2017 by Skye Warren

All rights reserved.

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Martina Balzano, 2024

Cover © Zhivko P. Petrov, 2024

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2024

ISBN 978-80-277-5045-0 (pdf)

KRÁL

Skye Warren

přeložila Martina Balzano

KAPITOLA PRVNÍ

Když mi byly čtyři, jeden mámin přítel nás vzal na výlet. Šli jsme do restaurace, kde právě probíhalo speciální představení s mořskými pannami. Před obrovským bazénem s průhlednými stěnami stálo několik řad kovových sedadel. Mořské panny plavaly do rytmu hudby a já je upřeně sledovala.

Přestože jsem viděla průhledné trubičky, přes které dýchaly, a přestože mi bylo jasné, že jsou jejich ploutve vyrobené z látky, připadalo mi to úplně magické.

Myslím, že ten den jsem se zamilovala.

V obchodě se suvenýry jsem objevila vycpanou modrozelenou mořskou pannu s vlasy z příze a se třpytivými šupinami. Prosila jsem maminku, aby mi ji koupila, ale ona odmítla. Nikdy jsme neměli moc peněz.

Druhý den jsme šli sjíždět řeku.

Naše kulaté nafukovací kruhy byly černé a kluzké, voda tmavá. Ne tak třpytivě modrá, jako byla ta, ve které

plavaly mořské panny. Nelíbilo se mi to, ale věděla jsem, že si nemám co stěžovat, zvlášť když se maminka nahlas smála a její přítel pil pivo z plovoucího chladicího boxu. Měl úsměv, kterému maminka říkala *úsměv filmové hvězdy*, ale podle mě byl strašidelný.

Držela jsem se kruhu tak pevně, jak to šlo, až mě bolely svaly. Byl příliš velký, než abych se na něj mohla položit, vznášela jsem se tedy uprostřed s rukama přehozenýma přes široké gumové okraje. Řeka mnou házela všemi směry a odnášela mě pryč od maminky, dokud jsem nezačala kopat nohama, abych se k ní vrátila.

Stalo se to náhle.

Voda začala být najednou divoká.

Ruce mi klouzaly po gumě.

Usilovně jsem kopala a narážela přitom nohama do kamenů s povrchem vyhlazeným vodními řasami. Bolelo to, ale věděla jsem, že nesmím přestat.

Voda mě stahovala dolů.

V jednu chvíli jsem se vznášela uprostřed velkého černého kruhu. A najednou jsem se ocitla pod hladinou, černé proudy mnou otáčely v kruzích a já jsem byla jako list unášený hurikánem. Vzpomínám si na ten strach, připadala jsem si jako zmrzlá zevnitř, ještě ledovější než voda, která mě obklopovala.

Proud mě stáhl na dno, až jsem zády narazila na kameny.

A pak hlavou.

Nevzpomínám si, co se stalo potom, ale někdo mě musel vytáhnout z vody.

Maminka mi nakonec koupila tu mořskou pannu se zelenomodrými vlasy, aby mě uklidnila. Měla jsem ji hodně

dlouho. Dokonce i po mámině odchodu. Říkám si, že to znamená, že mě milovala, i když drogy nakonec milovala víc. Jednou v noci jsem ji našla ve vaně, její věci vysypané na popraskaných dlaždicích. Měla otevřené oči a studené ruce.

Pak už jsem se nikdy nechtěla koupat, dokonce ani v jiskřivě modrých bazénech.

Po její smrti jsem šla bydlet k tatínkovi na parkoviště pro přívěsy. Myslím, že mě kvůli tomu, co se stalo s maminkou, litoval. Mluvil se mnou tak opatrným tónem, jako by si myslel, že bych se mohla rozplakat. I když to jsem nikdy neudělala.

Tatínek mě jednou vzal na schůzku se svým sociálním kurátorem. Seděla jsem v křesle s dřevěnými područkami potaženém kousavou látkou a snažila se nedívat na ostatní muže v čekárně. Kurátor měl na sobě hnědý oblek, ne policejní uniformu. Zeptal se mě, jestli se mi bydlení s tatínkem líbí.

„Je to v pohodě.“

Naklonil se dopředu, obočí stažená k sobě. Měl velký nos a lesklou hlavu, ale nevypadalo to hrozivě. Působil díky tomu důvěryhodně. Jako by to byl normální člověk. Nevěřila jsem lidem, kteří vypadali příliš úhledně a hezky, mužům, se kterými chodila moje maminka.

Tomu typu mužů, kteří nosí jako dárky drogy. Mužům, kteří zmizí uprostřed noci i s našimi penězi na nájem.

„Jsi si jistá, Penny? Mně můžeš říct pravdu.“

Myslím, že chtěl, abych mu řekla o hazardních hrách, o nocích, kdy jsme chodili do baru a já jsem tam seděla v rohu s knihou, zatímco chlapi křičeli a kouřili a pili.

Tatínek občas všechno prohrál, dokonce i jízdné na autobus, a my jsme museli tu dlouhou cestu zpátky na parkoviště pro přívěsy šlapat pěšky.

„Líbí se mi tam,“ odpověděla jsem mu, protože to byla pravda. Nebyly tam žádné drogy a většinou jsme měli dost jídla. Nevěřila jsem, že by něco jiného mohlo být ještě lepší.

„Tatínek se o mě dobře stará.“

Když mě bral s sebou na karty, byla to skoro pravda. Majitel baru se jmenoval Velkej Joe a obvykle mi dal talíř hranolek a sprite. Jeden čas jsem tam jedla každý den. Netrvalo to ale věčně.

Když pak tatínek prohlásil, že jsem dost stará na to, abych zůstala doma, všechno se zhoršilo.

Začal být pryč přes noc a vracel se až druhý den ráno ve zmačkaném oblečení a se zarudlýma očima. Pak to byly dva dny. Pak tři.

Čtyři.

Teď se dívám z okna na prašnou cestu a přemýšlím, jestli se dnes večer vrátí. Snažila jsem se, aby mi krabice těstovin se sýrem vydržela co nejdéle, ale teď už je prázdná. Hlasitě mi kručí v břiše. Jestli se teď tatínek vrátí, stejně nebude mít moc peněz. Po dlouhých výletech je nikdy nemívá. Ale přesto si přeju, aby se vrátil. I kdybychom měli hlad, byli bychom spolu.

Tohle je poprvé, co je pryč tak dlouho.

Hrudník mám tak sevřený obavami, že se mi těžko dýchá. Co se stane, když se nevrátí? Stejně jako se nevrátila maminka? *Ne, takhle nepřemýšlej.* Takže se pořád dívám z okna a doufám, že v uličce náhle uvidím vrávorat jeho mohutnou postavu.

Když padne devátá hodina, vykoupu se a obléknu si svou oblíbenou noční košilku. Snažím se chodit pravidelně spát, i když je tatínek pryč. Připadá mi pak, jako by byl v přívěsu se mnou někdo dospělý.

Vlezu si do postele a dívám se ven skrz žaluzie na okně.

Z okna ložnice je vidět směrem k zadní části parkoviště na přívěsy, daleko od světel města. Hledím na řadu tmavých stromů, které se pohybují ve větru.

Pak nějaký záblesk. Zapalovač. Oheň?

Zrychlí se mi tep. Cítím, jak mi v hrudníku buší srdce. Do mysli se mi vkrádá temnota. Co když je tam tatínek? Co když netrefil domů? Cestu zná, ale jestli hodně pil, mohl se ztratit.

Ještě nikdy nebyl pryč tak dlouho. Musí to být on.

Chci, aby to byl on.

Nevím, jestli je ta bolest v mém srdci naděje, nebo strach. *Je to obojí.*

Dobře vím, že po setmění není radno chodit ven. I když někdo buší na dveře, zámek nechávám otočený. Pokud to tedy není policista s odznakem. Měla bych spát, ale jsem pořád moc čilá na to, abych usnula.

Pak se mezi stromy znovu mihne záblesk něčeho jasného.

Pomalou otevírám dveře, jako by na mě ze stínů mohlo něco vyskočit. Nic tu však není, slyším jen tichý šepot trávy ve větru. Nikdo ji tu neseče. Plevel mi sahá až ke kolenům. Do chodidel mě píchá ostružiní. Kličkuju mezi stromy, odhodlaná zjistit, co se nachází na druhé straně.

Někde tady je vodní nádrž. Dosud jsem tam nebyla. Nikdy jsem nechtěla. Ale slyšela jsem spolužáky, se kterými

jsem jezdila do školy, ještě než přešli na druhý stupeň, v autobuse mluvit o tom, že tam chodí na ryby. Stejně si nemyslím, že doopravdy mluvili o rybaření. Ze křoví stoupá nasládlé páchnoucí kouř.

Když dojdu k vodě, ve vzduchu tu zní jiné zvuky. Spíš cosi jako jemné hučení. Tiché šustění listů. Nakouknu přes keř, abych viděla na rozlehlé černé jezero. Je větší, než jsem si myslela. Na hladině se odráží dlouhý ovál měsíčního světla.

Pak ho uvidím.

Na zemi sedí muž, lokty má opřené o nohy. Dívá se na vodu, jako by znala odpovědi na jeho otázky. Jako by v ní žily mořské panny.

Něco mě štípně do nohy. Mravenec? Uskočím a vrazím do křoví.

Ten zvuk prolomí ticho.

On vstane a obrátí se ke mně, na tvář mu v tu chvíli dopadne měsíční světlo. Je mladší, než jsem si myslela. Možná středoškolák. V duchu proberu rodiny, které žijí na parkovišti pro přívěsy, ale nikdo nemá kluka v jeho věku. Kdybych ho už někdy viděla, pamatovala bych si ho. Na jeho držení těla je něco zvláštního. Je elegantní a urostlý, tak odlišný od nahrbených lidí, kteří žijí tady.

Drží něco v ruce. Zaleskne se to ve tmě. Vypadá to jako zbraň.

„Kdo je tam?“ zeptá se.

Nezní vyděšeně. *Ani já se nechci bát.*

Ale bojím se. Udělám krok zpátky a zapraská pode mnou větvička.

„Pojď ven, ukaž se! Mám zbraň. Budu střílet, když to bude nutné.“

Střílet? Část mě se chce rozběhnout opačným směrem, utíkat, dokud nedorazím do přívěsu a nezamknu dveře. Ale co když začne střílet? Udělám krok vpřed.

A pak další.

Stojím před stromy a třesu se příliš silně na to, abych mohla mluvit. Je nějakých pár metrů ode mě, ale stejně tak by to mohlo být pár centimetrů. Je moc blízko na to, abych mohla utéct.

„Kde je tvůj táta?“ zeptá se, jako by ho znal.

Zvednu rameno. „Nevím.“

„Jsi sama?“

Tahle otázka je dost děsivá, když ji položí kluk holce. „A ty?“

Svěsí ruku se zbraní. „Nikdo sem nechodí. Není tu nic než hmyz a špína. A možná vlci.“

Vlci? O vlcích mi nikdo nic neřekl. „Fakt?“

„Žádného jsem zatím neviděl, ale mám nůž. Můžu bojovat, když to bude potřeba.“

„Ty bys ho nezastřelil?“

Uhne pohledem, jako by se styděl. „Kecal jsem.“

Chápu ho. A znamená to, že se *bál*, i když tak nezněl. To taky chápu. Přistoupím k němu o krok blíž, jsem nadjednou zvědavá. „Tak proč jsi tady? Když tu není nic jiného než hmyz a špína?“

„Lepší být tady než doma. Proč jsi tady ty?“

Protože mám hlad. Protože jsem osamělá a bojím se. Jezero se temně třpytí a vypadá spíš jako inkoust než voda. „Ty... plaveš někdy?“

„Někdy.“

Nejspíš se nebojí vody. „Jsou tam žraloci?“

„Žraloci v jezerech nežijí.“

Skloním se a dotknu se hladiny. Je chladná. „Tak co tam je?“

„Nejspíš aligátoři.“

Stáhnou ruku zpět. „S těmi taky bojuješ?“

„Ne, museli by být dost zoufalí, aby po někom vyjeli. Většinou žerou ryby.“

Aligátoři nezní moc zábavně, ať už by byli zoufalí, nebo ne. Utřu si ruku do noční košile a ustoupím od vody. Je tu malý plácek bez trávy. Jen špína. Spací pytel a nějaké obaly od jídla. Leží tu rozprostřené oblečení, jako by se tu sušilo. Jak dlouho už tu ten kluk je?

Podívám se na něj. „Ty tady bydlíš.“

Zvedne bradu. „A ty bydlíš v přívěsu.“

Mluví se mnou jako se sobě rovným. Jako s člověkem.

Většina lidí si mě přestane všimnout, hned jak se na mě podívá. Víím, že jsem malá, možná menší než ostatní holky v mém věku. Dokonce i paní Kellerová se na mě dívá jinak, jako bych byla zvláštní.

Ten kluk se mnou mluví tvrdě, jako by věděl, že to zvládnu. Na zemi leží větvičky. Když jednu zvednu, uvědomím si, že je to rákos z vody, vyschlý a prasklý.

Zapíchnu ostrou špičku do hlíny a nakreslím jednu stranu srdce. Pak druhou.

„Jdi domů,“ řekne.

Když jsem sama, mám pocit, jako bych byla na Měsíci, daleko od všech, kdo by mi mohli pomoci, od všech, kdo by mi chtěli pomoci. „Tatínek se nevrátil. Šel pít.“

„Dělává to často?“

Pořád. „Došlo mi jídlo.“

„Já nic k jídlu nemám,“ řekne.

Pokrčím rameny, protože proto tady nejsem. Teď ne. Od té doby, co tatínek odešel, mě pronásleduje něco horšího než hlad. Strach, že se nevrátí. *Jako maminka.*

Cítím žaludek skoro až v krku.

„To je v pohodě,“ řeknu, stejně jako jsem to řekla tomu sociálnímu pracovníkovi. Stejně jako mi ten kluk oznámil, že má zbraň.

Lžeme, abychom se sami cítili líp.

Zaujatě si mě prohlíží přimhouřenýma tmavýma očima.
„Jak se jmenuješ?“

„Penny. A ty?“

„Čtvrták,“ řekne s naprosto vážnou tváří.

Je to takový dospělácký vtip. Zašklebím se. „Co teda jíš?“

„Občas ryby. Když nějaké chytím.“

Živí se rybami? Musí mít větší hlad než já.

„Jako aligátor?“

„Tak nějak.“

Bylo by bezva chytit rybu, kdybych věděla, jak na to. Kdybych se tolik nebála vody. Kdyby se mi nevracely sny o tom, že se potápím pod hladinu. „To tě naučil tvůj tatínek, chytat ryby?“

„Ne. Nemám ani prut.“

„Tak jak je chytáš?“

Dlouho neodpovídá. Začínám si myslet, že se mnou už nebude mluvit. Pak se zeptá: „Jak dlouho vydržíš nedýchat pod vodou?“

Jeho otázka mě rozechvěje.

„Nevím.“ Nikdy jsem nebyla ve vodě dost dlouho na to, abych to zjistila.

„Většina lidí to vydrží dvě minuty. Pak se v krvi nahromadí oxid uhličitý. Ztmavnou ti oči. A pak se nadechneš vody.“

Vytřeštím oči. *Černá voda. Ostré kameny.* „Mluvíš o utopení.“

„Já se ale neutopím. Ani za pět minut. Ani za deset.“

Zatajím dech, zčásti překvapením a zčásti úžasem. Je jako divoké zvíře. Tygr. Nebo možná ten černý panter z Knihy džunglí. Někdo by ho mohl mít za podivína, ale nebezpeční jsou ve skutečnosti úplně normální lidé. S jejich drogami a *úsměvem filmové hvězdy*.

Zdá se, že si ani neuvědomuje, jak je výjimečný. Vypadá skoro, jako by z toho byl smutný. „Ryby nečekají, že člověk může být tak nehybný. A zatímco plavou kolem mě, bodnu jednu nožem.“

Nedokážu si představit ani to, že bych vlezla do vody, natož že bych ponořila hlavu. A zůstala tam. On se opravdu ničeho nebojí. Na rozdíl ode mě. „Fakt?“

Pokrčí rameny. „Je to divné.“

„Taky bych si to přála umět,“ řeknu přes sevřené hrdlo.

„No, jasně,“ řekne ostrým hlasem. „Je to na seznamu úkolů každé malé holčičky. Naučit se baletit. Vidět Eiffelovku. Bodnout rybu nožem.“

„Nemusela bych aspoň čekat na jídlo, než se tatínek vrátí domů.“

Podívá se jinam. „Všechno tohle venkovní kempování je blbost. Člověk tu nemá ani polštář.“

Spát ve spacím pytli na zemi nemůže být pohodlné. Proč bydlí tady a ne v přívěsu? Proč by vůbec někdo dával přednost kamenité zemi před kobercem? „Tvůj tatínek se taky nevrátil domů?“

„Ale ne, pořád tam je. To je ten problém.“

Sevre se mi srdce. Být nešťastná, že se vlastní tatínek stále ještě nevrátil domů, je zlé, ale přát si, aby se nevrátil, je horší. Tomu klukovi se muselo stát něco opravdu příšerného. „Jak dlouho už tady jsi?“

„Asi šest měsíců.“

Šest měsíců je dlouhá doba.

Nabízí se jednoduché řešení. Bojím se být v přívěsu sama bez dospělého. On už je *skoro* dospělý. „Můžeš bydlet se mnou,“ řeknu mu. „Mám polštář.“

„Ne.“

Znamená to, že chce, abych odešla, řekl to úsečně a ostře. Stojím, jako by se mi chodidla přilepila k zemi. Představa prázdného přívěsu už mi nepřipadá bezpečná.

Tenhle divoch by mě svým nožem a odvahou mohl ochránit.

„Můžu dneska přespat tady? Nebudu ti překážet.“

Dlouho si mě pozorně prohlíží. „Vlez si do spacáku.“

Teprve pak si uvědomím, že někteří muži dělají holkám zlé věci. „Proč?“

„Kvůli spaní,“ odsekne. „Co bych asi chtěl po malé holce?“

To je dobrá odpověď. Vlezu si do spacáku. Není tak měkký ani teplý jako moje postel doma, ale cítím se v něm mnohem líp. Jako bych tu byla v bezpečí, přestože ani nevím, jak se jmenuje.

Jako bych mohla znovu dýchat, i když jsem tak blízko vody.

„Uvidím, jestli něco chytím,“ řekne, „ale ryby nejsou v noci aktivní. A je těžší je spatřit, když je úplná tma. Musím se řídit instinktem.“

To umí? A ještě překvapivější se zdálo, že by to pro mě udělal. Voda musí být ledová. Proč by mi pomáhal? Nikdo jiný to nedělá.

Chci se ho zeptat, proč se mnou mluví, jako bych něco znamenala.

Chci se ho zeptat, proč ho zajímám.

Místo toho řeknu: „Děkuju.“

Teprve když skloní hlavu, všimnu si, že z jeho batohu vykukuje zelený růžek. Peníze. O hazardu vím dost na to, abych věděla, že se tatínek určitě vrátí s prázdnýma rukama. To znamená, že nebude jídlo, minimálně několik dní. Ani peníze na účet za plyn. Ani nájem za parkovací místo.

A o hazardu vím dost i na to, abych věděla, že nemám na výběr. Musíte hrát s kartami, které vám rozdali. Natáhnu se a popadnu tu měkkou bankovku. Sevru ji v dlani. Pak vyskočím, otočím se k řadě stromů a utíkám.

KAPITOLA DRUHÁ

Zem pod mýma nohama je měkká, jako by byla z plastelíny, a ne z prachu a kamení. Pod sedátkem houpačky, kde zástupy chodidel vyhloubily díru, se hromadí dešťová voda. Na ocelových tyčích se zachytily kapičky vody, které se teď třesou působením nějaké neviditelné síly.

Na té houpačce bývám, ať prší nebo svítí slunce. Kopu nohama, jak nejvíc můžu, až konečně létám. Vlasy mi zakrývají obličej. V očích mě pálí slzy. Hříště začínám vidět rozmazaně.

Když se dostanu nejvýš, jak to jde, přemýšlím o tom, že se pustím. Pokaždé, když letím tam i zpátky. Dovedu si představit, že bych se pustila těch rozvrzaných řetězů, které mi na rukou zanechávají pach rzi. V mých představách nespadnu na zem. Vyletím výš a ještě výš, až do oblak.

Dneska ale ne.

Když jsem se vrátila do našeho přívěsu, skoro jsem se na ty peníze bála podívat, srdce mi zběsile tlouklo. Jako

by mě ta bankovka mohla kousnout, kdybych ji uhladila. A když jsem se na ni konečně podívala, zalapala jsem po dechu. Sto dolarů. Dost peněz na jídlo na měsíc. Na dva měsíce. Navždycky.

Proč spí na zemi a loví jídlo, když má sto dolarů? Myslela jsem, že je to pětidolarovka. Nanejvýš možná dvacka. S takovými penězi mohl bydlet několik týdnů v motelu na západní straně. Odešel z domova už před delší dobou?

Nepřipadalo mi bezpečné nechávat tolik peněz v přívěsu, takže jsem si je strčila do kapsy.

Mám dojem, jako by ta stodolarovka vážila minimálně padesát kilo, protože se mi zdá, že bych se dneska nemohla houpat.

Paní Kellerová se od rána chová divně. Dívá se v jednom kuse na dveře a na hodiny. Když jdeme na polední přestávku, zadrží mě. „Někdo se na tebe přijde podívat.“

Jediné, na co myslím, jsou peníze v mé kapse. On to musel někomu říct. Budu mít průšvih. Mám tak stažené hrdlo, že ani nedokážu promluvit. Něco jsem ukradla. *Zasloužím si trest.*

„Neboj se,“ řekne a jemně se usměje. „Nejde o nic hrozného. Řekla jsem paní ředitelce, jak jsi šikovná na matematiku. Že opravdu potřebuješ víc, než ti můžeme nabídnout. Spojila se s někým, kdo ti může pomoci.“

Takže nejde o ty peníze.

To mě přesto úplně neuklidňuje.

Venku se pak vyhýbám houpačkám a skluzavkám. Obcházím podivné prolézačky, které nikdy nikdo nepoužívá, jejich kovový povrch je buď moc horký, nebo moc studený. Poblíž červené cihlové zdi ustupuje vypelichaný trávník

hrbolatému prachu a kamenům. Je tam v rohu zastrčené místo, z dohledu ulice a basketbalového hřiště, na kterém stojí učitel. Je to sice dobrý úkryt, ale většinou se od něj držím dál. Je snadné nechat se tu uvěznit. Kluci z páté třídy jsou nejhorší. Co bych dělala, kdyby mě tu drželi? Prala se s nimi? Křičela? Ani nevím jistě, jestli by někdo přišel.

A bojím se to zjistit.

Doufám, že ten divoký kluk tu nikdy žádnou holku neuvězní. A že nikdy do žádné nestrčí. Nemyslím si, že by to udělal. Snažil se mi pomoci. *A tys mu ukradla peníze.*

V úkrytu to odporně páchne plísní, močí a něčím nasládlým.

Dnes tu nikdo není. To by mě nemělo znervózňovat. Lidi se tu nemlátí do krve každý den. Jen většinu dní. V žaludku se mi stahuje uzel. Dnes nevydržím být na hřišti, běhat a smát se.

Nad mým stínem se v tu chvíli objeví ještě jeden, delší a širší.

Rychle se otočím, ale oslepí mě slunce. Někdo tam stojí a je až moc blízko. Jak se sem dostal, aniž bych ho slyšela? Víím, že to není paní Kellerová. Nemá její kudrnaté vlasy ani šaty. Není to ani pan Willis v teniskách a teplácích. Tenhle muž má na sobě elegantní boty. Kabát. A stojí tak vzpřímeně a hrdě. Klidně. Víím, že bych si ho pamatovala, kdybych ho už někdy dřív potkala, i kdybych mu neviděla do tváře. Vypadá nějak zvláště povědomě. Jako bych ho znala ze snu.

„Ahoj, holčičko,“ řekne. Jeho hlas je hladký, rozlévá se mi po rukou jako barva a pokrývá je všemi odstíny. Ty se pak slévají do sebe, dokud nezůstane jen černá.

Je tu kvůli tatínkovi?

Uvědomuju si, že mám vykulené oči, ruce zastrčené za zády. „Dobrý den.“

„Jak se jmenuješ?“

Ze způsobu, jakým se ptá, poznám, že už to ví. „Penny.“

„A víš, jak se jmenuju já?“

Cítím, jak se mi zvedá žaludek. Zavrtím hlavou, rty mám pevně stisknuté.

„Já jsem Jonathan Scott. Už jsi o mně slyšela?“ Nečeká na odpověď. Pravděpodobně ví, že o něm slyšeli všichni, dokonce i já. Skoro každý ve městě mu něco dluží. „Paní Kellerová říká, že máš ráda čísla.“

Nemám ráda čísla. Nemám je ráda o nic víc než dýchání nebo spánek. Je to něco, co dělám bez přemýšlení. Prostě se to děje. „Asi jo.“

„Říkala, že umíš různé triky. Nechceš mi je předvést?“

Triky. Jako bych byla pes. Nechci nikomu nic předvádět.

Obzvlášť ne jemu.

Hlavou mi náhle bleskne vzpomínka na Lisu Blakeovou, která bydlela dva přívěsy ode mě. Její rodina měla ještě míň než my, což už je tedy vážně něco. Hodně se s Jonathanem Scottem zapletli. Jednoho dne jí maminka nakoupila v drogerii spoustu make-upu. Nové šaty. To odpoledne vypadala jako nějaká královna krásy. Bylo léto. A ten den jsem ji viděla naposledy.

Přišli poldové a vyptávali se, ale všichni věděli, že nemají nic říkat. Prostě zmizela. O make-upu se nikdo nezmínil. Ani o těch šatech.

I děti to chápaly – nikdo z nás nechtěl skončit jako Lisa Blakeová.

„Dobře,“ řeknu, mozek mi přitom běží na plné obrátky. Nesmím ho nechat, aby si myslel, že jsem výjimečná. „Jsem hodně chytrá,“ dodám trochu vychloubačně, ačkoli bych to jinak nikdy neřekla. Je to jen naoko.

Nechci, aby si mě všimal, ani kvůli mému mozku, ani kvůli tělu.

„Opravdu?“ Ptá se, jako bych mu řekla vtip. „Kolik je dvacet sedm krát čtyřicet tři?“

Předstírám, že o tom přemýšlím. „Tisíc sto šedesát jedna.“

„Správně, Penny. A co...“ Teď je to on, kdo předstírá, že přemýšlí. „Kolik je šedesát devět krát čtyři sta dvacet osm?“ Po chvíli ještě dodá: „Celé dvě.“

Nechci znát odpověď. Pokouším se ji zapomenout, ale v mé mysli se vznáší číslo dvacet devět tisíc pět set čtyřicet pět celých osm. Jako by se mě ptal na moje vlastní jméno. Nemůžu ho zapomenout, ani kdybych se o to snažila. „Mohl byste to říct ještě jednou?“

Pomalů a trpělivě to zopakuje.

Koušu se do rtu a snažím se tvářit nešťastně. „Desetinná čísla jsme ještě nebrali.“

„Tak tedy bez něj.“

Žmoulám mezi prsty lem šatů a přemýšlím, kde je paní Kellerová. Proč nepřijde a nepomůže mi? Ale já vím proč. Poslala ho sem. Proto věděl, že mám ráda čísla. Takže ona celé dopoledne čekala na něj. Bála jsem se skupiny malých kluků, ale místo toho jsem se měla bát jen jednoho velkého.

„Dvacet devět tisíc,“ řeknu, než se nadechnu. „Dvě stě dvanáct?“

Mé selhání visí ve vzduchu, těžké jako poslední kapky deště. Nechci předstírat, že jsem úplně hloupá. Zajímalo by